

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1835/2025
11.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници из радног односа тужилаца АА, ББ и ВВ, сви из ..., чији је заједнички пуномоћник Оливера Маричић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Резерват Увац“ Нова Варош, кога заступа пуномоћник Зорица Срећковић, адвокат из ..., ради накнаде штете и уплате доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2255/24 од 19.01.2025. године, у седници одржаној 11.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против става првог изреке пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2255/24 од 19.01.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пријеполу, Судска јединица Нова Варош П1 56/2021 од 05.09.2024. године, која је исправљена решењем истог суда П1 56/21 од 09.10.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца АА и обавезан тужени да му на име накнаде штете због изостале зараде за период од децембра 2018. године закључно са мартом 2021. године исплати укупан нето износ од 885.904,38 динара, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, како је то ближе одређено у овом ставу изреке, те је обавезан тужени да овом тужиоцу уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање на терет послодавца и на терет запосленог на износе које је тужени дужан да плати тужиоцу из става првог изреке пресуде, а по условима важећим на дан исплате накнаде зараде за период од децембра 2018. године закључно са 15.03.2021. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца ББ и обавезан тужени да овом тужиоцу исплати на име накнаде штете због изостале зараде за период од децембра 2018. године закључно са мартом 2021. године укупан нето износ од 804.847,98 динара, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате како је то ближе одређено у овом ставу изреке, те је обавезан тужени да овом тужиоцу уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање на терет послодавца и на терет запосленог на износе које је тужени обавезан да му плати из овог става изреке, а по условима важећим на дан исплате накнаде зараде

за период од децембра 2018. године закључно са 15.03.2021. године. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца ВВ и обавезан тужени да овом тужиоцу исплати на име накнаде штете због изостале зараде за период од децембра 2018. године закључно са јануаром 2021. године укупан нето износ од 357.608,72 динара, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате како је то ближе одређено у овом ставу изреке, те је обавезан тужени да овом тужиоцу уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање на терет послодавца и на терет запосленог у износима које је тужени обавезан да плати овом тужиоцу, а по условима важећим на дан исплате накнаде зараде за период децембар 2018. године, јануар, фебруар, март, април, мај, јун, јул 2019. године, јул, август, септембар, октобар и децембар 2020. године и јануар 2021. године. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 743.936,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2255/24 од 15.01.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена исправљена првостепена пресуда у делу става првог изреке којим је усвојен тужбени захтев тужиоца АА и обавезан тужени да му исплати на име накнаде штете због изостале зараде укупан нето износ од 728.297,52 динара за период од маја 2019. године до марта 2021. године, у појединачним месечним износима и са законском затезном каматом у висини и на начин ближе одређен у овом делу изреке, у делу става другог изреке којим је усвојен тужбени захтев тужиоца ББ и обавезан тужени да овом тужиоцу исплати на име накнаде штете због изостале зараде укупан нето износ од 651.105,13 динара за период од маја 2019. године до марта 2021. године, у појединачним месечним износима и са законском затезном каматом у висини и на начин ближе одређен у овом делу изреке и у делу става трећег изреке којим је усвојен тужбени захтев тужиоца ВВ и обавезан тужени да овом тужиоцу исплати на име накнаде штете због изостале зараде укупан нето износ од 283.886,03 динара за период од маја 2019. године до јануара 2021. године, у појединачним месечним износима и са законском затезном каматом у висини и на начин ближе одређен у овом делу изреке. Ставом другим изреке, укинута је исправљена првостепена пресуда у преосталим деловима ставова првог, другог и трећег изреке, као и у ставу четвртом изреке и предмет у укинутим деловима враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у потврђујућем делу из става првог изреке, тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбе члана 403. Закона о парничном поступку.

Тужиоци су поднели одговор на ревизију туженог, са захтевом за накнаду трошкова поводом његовог састава.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20 и 10/23 - други закон), Врховни суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Према природи тражене правне заштите ова парница спада у парнице из радних спорова. Одредбама главе XXIX Закона о парничном поступку прописана су посебна правила за поступак у парницама из радних односа, док се остале одредбе овог закона примењују када одредбама ове главе није другачије прописано (члан 436.). Одредбом

члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба односи на новчано потраживање када се примењује општи режим допуштености овог правног лека и тада се о дозвољености ревизије одлучује према вредности предмета спора на основу члана 403. став 3. ЗПП.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате (накнаде штете и уплате доприноса пензијског и инвалидског осигурања) поднета је 19.03.2021. године и вредност предмета спора побијаног потврђујућег дела за тужиоца АА је 728.297,52 динара, за тужиоца ББ 651.105,13 динара и за тужиоца ВВ 283.886,03 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о парници из радног односа, али да није у питању статусни спор о заснивању, постојању или престанку радног односа код којих је ревизија увек дозвољена према одредби члана 441. ЗПП, већ се ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, а да вредност предмета спора побијаног дела за сваког тужиоца појединачно очигледно не прелази новчани цензус за дозвољеност ревизије, то је Врховни суд нашао да је ревизија туженог недозвољена према члану 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Како трошкови одговора на ревизију нису били потребни тужиоцима за вођење ове парнице, Врховни суд је применом члана 154. став 1. у вези члана 165. став 1. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**